

Ticket to Your Universe

ကလေး
တို့
အတွက်

Lily Luna

รักสุดฝัน ฉันและเธอ
Ticket to Your Universe

by lilyluna

*“I can show you the world
Shining, shimmering, splendid
Tell me, princess
Now, when did you last let your heart decide?
I can open your eyes
Take you wonder by wonder
Over, sideways and under
On a magic carpet ride
A whole new world...”*

- A Whole New World -

From Disney's Aladdin (1992)

© 1992 Walt Disney Music Company.

All right reserved.

ข้อความตอนนี้ถูกอ้างอิงเพียงบางส่วนเพื่อใช้ประกอบบรรยายภาคในงานเขียน
และเพื่อให้เกียรติแก่เจ้าของผลงานต้นฉบับ

รักสุดฝัน ฉันและเธอ

Ticket to Your Universe

เรื่อง: รักสุดฝัน ฉันและเธอ

ผู้เขียน: lilyluna

ภาพปก: Roku-Nine / CHOCKO

ผู้จัดรูปเล่ม: Pin It Proof

จัดทำรูปเล่ม: 1 ตุลาคม 2568

จำนวนหน้า: 302 หน้า

ราคา: 295 บาท

พิมพ์ที่: ฟาสต์บุ๊กส์ (fastbookthai) บริษัท จรัสสินทวงศ์การพิมพ์ จำกัด
219 ซอยเพชรเกษม 102/2 แขวงบางแคเหนือ เขตบางแค กรุงเทพฯ 10160

สงวนลิขสิทธิ์ ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามลอกเลียนแบบหรือดัดแปลงเนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่งของงานเขียนนี้

รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด สแกน บันทึกภาพ

ไม่ว่าในรูปแบบหรือวิธีการใดในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์เท่านั้น

Contact me

Facebook: lilyluna

Instagram: lilylunanovel

ReadAWrite: lilyluna

Tunwalai: lilyluna

จากงานนักเขียน

เรื่องราวที่เริ่มต้นจาก ‘ตัวทัวร์ฟรี’ ที่จะพาผู้อ่านเดินทางสู่ดินแดน
คัสซารา ประเทศในฝันที่โอบล้อมด้วยแสงแดด ทะเลทรายและ...
กลุ่มก่อการร้าย !!!!!

‘นินนรา’ เด็กสาวผู้หลงใหลในนิทาน ‘อะลาดินกับตะเกียงวิเศษ’
เติบโตมาพร้อมความฝันว่า สักวันหนึ่งเธอจะได้พบกับเจ้าชายในฝัน และ
ครั้งนี้... ‘ตัวทัวร์ฟรี’ มอบโอกาสให้เธอใกล้ชิดกับความฝันนั้น

หวังว่าผู้อ่านจะได้ร่วมยิ้ม หัวเราะ แบ่งปันความสุขและความรู้สึก
อบอุ่นไปพร้อมกับตัวละครในเรื่อง ขอให้ ‘รักสุดฝัน ฉันทและเธอ’ เป็นอีกหนึ่ง
แรงบันดาลใจเล็ก ๆ ที่เติมเต็มหัวใจของคุณ

มาร่วมออกเดินทางไปคัสซาราด้วยกันเลยค่ะ

ขอบคุณจากใจค่ะ

LilyLuna

หญิงสาวพยายามลืมตา แต่เหมือนมีแท่งเหล็กหนักกดทับดวงตาอยู่ ใช้ความพยายามอีกครั้ง คราวนี้เธอทำได้แค่เพียงเล็กน้อย รู้สึกเหมือนอยู่ในภวังค์ครึ่งหลับครึ่งตื่น เพดานสีขาวสะอาดแสงจ้า ส่องลงมากระทบม่านตาจนแสบพร่า ต้องปิดตาลงอีกครั้ง...

นี่มันอะไรกัน ความรู้สึกทั้งหมดจมดิ่งลึกลงไป เธอเห็นภาพตัวเองในชุดนิสิต ยิ้มร่าเรีงท่ามกลางกลุ่มเพื่อน เห็นแม่กำลังเดินมาหา อ้าแขนสวมกอด แล้วภาพก็ตัดไป เธอวิ่งอยู่คนเดียวกลางทะเลทรายร้อน แดดเผาวิ่ง...วิ่งไปข้างหน้า เสียงนุ่มคุ่นหูเรียกชื่อเธอซ้ำ ๆ

นินนรา...นินนรา

เธอพยายามวิ่งไปหาเสียงเรียกนั้น แต่ไปไม่ถึงสักที เสียงค่อย ๆ เบาลง ยิ่งวิ่งก็ยิ่งไกลออกไป

รู้สึกเหนื่อยแทบขาดใจ ทันใดนั้น รู้สึกเหมือนร่างกายปะทะเข้ากับอะไรสักอย่างที่แข็งประหนึ่งกำแพงเหล็ก เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ใจหวิว หัวใจเต้นอ่อนลงทุกที และเธอก็หลับลงอีกครั้ง ทุกอย่างดับวูบลงเหมือนจอโทรทัศน์ที่ถูกปิดสวิทช์

บทที่ 1

Ticket to Your Universe

“และตอนนี้ก็เข้าสู่หน้าที่ทุกคนรอคอย พร้อมกันหรือยังครับ”
เสียงดีใจเปะปั้งทะลุออกมาจากลำโพงวิทยุในรถ
“คุณแม่คะ เปิดเสียงดังอีกนิดนึงค่ะ” เสียงหญิงสาวละล้าละลัก
หญิงสูงวัยกว่าที่นั่งด้านคนขับละมือน้อยข้างหนึ่งจากการจับพวงมาลัย
กดเร่งเสียงวิทยุขึ้น ตามองไปข้างหน้า ฝนที่ตกลงมาอย่างหนักทำให้เธอ
ถอนใจเบา

“รถติดจัง ไม่ขยับเลย ฝนตกที่ไรเป็นแบบนี้ทุกทีเลย”

“คุณแม่ ฟัง ฟังค่ะ”

“และ คุณนินนราคือผู้โชคดีของเราวันนี้ ผมจะโทรหาเธอตาม
เบอร์โทรที่ให้มานะครับ พวกเรามาลุ้นพร้อมกันครับ ขอให้เธอรับสายด้วย”

“คุณแม่!” ตะโกนด้วยความดีใจ

“เค้าเลือกนิน” กดรับโทรศัพท์มือถือไม้สั้นอย่างตื่นเต้น

“ก่อนอื่นผมขอแสดงความยินดีด้วยนะครับคุณนินนรา คุณได้เป็น
ผู้ร่วมเดินทางคนสุดท้ายของทริปเรา รู้สึกอย่างไรบ้างครับ”

“ตื่นเต้นที่สุดเลยค่ะ”

“เคยไปเที่ยวประเทศคัสซาราไหมครับ”

“ไม่เคยค่ะ”

อย่าว่าแต่คัสซาราเลย แค่ออกจากประเทศไทยยังไม่เคยเลย

“ถ้าจั้น เตรียมตัวไปสนุกกับพวกเราได้เลยครับ”

เธอวางสาย กรีดลั่นรถ

“เย่ !!!”

คัสซาราจะเป็นอย่างไรบ้างนะ จะเหมือนฉากในนิทานโปรด ‘อะลาดิน กับตะเกียงวิเศษ’ หรือเปล่า หลับตาลงเห็นภาพตัวเองเป็นเจ้าหญิงจัสมิน นั่งอยู่บนพรมวิเศษ มีหนุ่มน้อยรูปงามนามว่า พรินซ์ฮาลีคอยชี้ชวนให้ก้มลงมองทิวทัศน์ด้านล่าง...

I can show you the world

Shining, shimmering, splendid

Tell me princess, now when did you last let your heart decide

I can open your eyes

Take you wonder by wonder

Over, sideways and under

On a magic carpet ride...

ฉันจะพาเธอไปเห็นโลกกว้างไกล

ส่องแสงระยิบระยับ งดงามสดใสเกินบรรยาย

เจ้าหญิงของฉัน...บอกหน่อยเถอะ

เธอฟังเสียงหัวใจตัวเองครั้งสุดท้ายเมื่อไรกัน ?

ฉันจะเปิดโลกให้เธอได้พบกับสิ่งมหัศจรรย์

พาโบยบินทั้งเหนือและใต้ฟ้า
เหาะเหินไปบนพรหมวิเศษนี้

นินนรานั่งฝันไปไกลถึงดินแดนอาหรับราตรี เห็นภาพตัวเองนั่งอยู่บน
พรหมโบราณมีลวดลายแบบอาหรับละเอียดอ่อน เส้นขอบรอบพรหมประดับ
ด้วยพู่ทองระย้าผืนใหญ่ ล่องลอยอย่างช้าเหนือดินแดนที่ไม่คุ้นตา เห็นตัวเอง
ใส่ชุดเจ้าหญิงเหมือนในนิทานสุดโปรดที่พ่อเคยอ่านให้ฟังตอนเด็ก

‘อะลาดินกับตะเกียงวิเศษ’

เสื้อกั๊กเฮอร์ลอยแนบตัวสีเขียวเข้มประดับด้วยเลื่อมหลากสีตรงขอบเสื้อ
กางเกงขายาวจีบรูดที่ข้อเท้า ผ้าบางพลิ้วไหวไปตามสายลม ผมมัดรวบสูง
ล้อมด้วยปलอกผมสีทองประดับเพชรส่องประกายวูบวาบ นั่งเคียงข้างเธอคือ
พรินซ์อาลี - เจ้าชายแห่งดินแดนอาหรับราตรี แขนซ้ายของเขาโอบเอวบาง
ไว้หลวม ๆ มืออีกข้างคอยชี้ชวนให้ก้มลงมองเบื้องล่างผ่านเมฆบาง เห็นแสงไฟ
ระยิบระยับจากเมืองด้านล่าง งดงามราวภาพฝัน ท้องฟ้าเข้มถูกแต่งแต้ม
ด้วยดวงดาวระยิบระยับ เสียงดนตรีอาหรับลอยขึ้นมาพร้อมกลิ่นเครื่องเทศ
ช่างดุลิกลับ อบอวนและน่าอัศจรรย์เหลือเกิน

“นิน นิน ถึงบ้านแล้วลูก ดูลึ ใจลอยไปไหน แม่เรียกตั้งหลายทีแล้ว”

สาวน้อยวัยสิบแปดสะดุ้งตื่นจากความฝัน รู้สึกเสียดายมาก ยังไม่ทัน
ได้จินตนาการต่อว่าเจ้าชายของเธอจะหน้าตาเป็นอย่างไร จะหล่อเหมือน
พรินซ์อาลีที่เธอหลงรักหรือเปล่า

“นินกำลังคิดเรื่องทริปคัสซารายู่ เค้าให้มีผู้ติดตามได้คนหนึ่ง คุณแม่
ไปกับนินนะ”

“ไปได้ยังไง ต้องรับส่งน้อง ยังไม่ปิดเทอมเลย แล้วใครจะดูบ้าน

ความจริงก็อยากไปกับนิน ยังไม่เคยไปคัสซาราเลย เป็นประเทศที่น่าสนใจมาก”

“คุณแม่ให้รักซ์ไปเองซิคะ”

“แม่เป็นห่วงน้อง ยิ่งตอนนี้ช่วงสอบด้วย อีกอย่างสงสารรักซ์ ต้องอยู่บ้านคนเดียว ใครจะดูแลหาข้าวให้กิน ถ้าเค้าให้สิทธิ์ไปได้สองคน ลองชวนมุกสิ ไปกับเพื่อนน่าจะสนุกกว่า” เธอหมายถึงมุกใหม่เพื่อนสนิทของลูกสาว

“นินจะลองชวนดู แต่รายนั้นจะไปหรือเปล่าไม่รู้ มุกชอบไปแต่ประเทศที่ได้ชอปปิง นี่เพิ่งกลับมาจากฮ่องกง”

“นินไม่เคยเดินทางคนเดียว ถ้ามีมุกไปด้วยแม่ก็หมดห่วง” ถึงหน้าบ้านพอดี กตริโมทเปิดประตูรั้ว ชะลอบีเอ็มดับเบิลยูสีขาวยุติจอดในโรงรถ ทั้งสองช่วยกันหอบหิ้วถุงชอปปิงเข้าบ้าน

ห้องจัดรายการคลื่นแชบซ่าบนชั้นยี่สิบเก้าของตึกสูงเสียดฟ้าริมถนนสุขุมวิท

ช่วงบ่ายแก่ก่อนจะเข้ารายการของคลื่นแชบซ่า เปเป้ ดีเจสายแชบ กำลังนั่งเช็กสคริปต์ พลังจัมป์มอดสอระบบเสียงอย่างคล่องแคล่ว

ประตูห้องจัดรายการเปิดออกแบบไม่ให้สัมผัสให้เสียง

ดีเจเปเป้สะดุ้งเล็กน้อย

“อ๊ิทิว ! แกทำฉันตกใจหมด”

ดีทิว เพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมโผล่เข้ามาพร้อมกล่องขนมในมือ

“จะมากำไม่โทรก่อนอะ” เปเป้เงยหน้าขึ้นมอง พร้อมทำเสียงสูงใส

“เอาขนมมาฝากไว้ย ! พอดีมาทำธุระที่ตึกนี้” หนุ่มโบหน้าหล่อเหลาร่างสูงโปร่ง วางกล่องลงบนโต๊ะก่อนหย่อนตัวลงนั่งเก้าอี้ข้างเพื่อนอย่างสบายอารมณ์

“เออ ! ขอบใจนะ นั่งเล่นไปก่อน” เจ้าของห้องยืมหวานก่อนพูดต่อ
“วันนี้ฉันต้องจับฉลากเลือกผู้โชคดีคนสุดท้ายที่จะได้ไปทัวร์กับแช่ซ่า”

“ตามสบาย”

“ไปประเทศคัสซารา ทริปสุดหรูเลยนะ สนมั้ยยะ”

ตีหัวหัวเราะพร้อมส่ายหน้า

“ไม่เออวะ ไม่รู้จะไปทำไม ชี้เกียจ”

“เสียเวลาเด็ดสาวเหรอะ” พร้อมกับตบเบาเพื่อนดังป้าบ

ชายหนุ่มตัวสูง หน้าตาหล่อล้ำเลิศหัวเราะก๊าก นั่งเอนตัวยืดแข้งยืดขา
ยาวเหยียดอย่างสบายใจ มองดูเพื่อนง่วนอยู่กับการทำงานที่มีปุ่มสวิตช์
มากมายตรงหน้าอย่างชื่นชม

สักพัก เขาลุกเดินอ้อมไปทางแผงควบคุมเครื่องเสียง เพ่งมองอย่าง
สนใจ สายตาไปสะดุดกับแผ่นกระดาษรายชื่อผู้ร่วมสนุกที่วางอยู่ตรงมุมโต๊ะ

“เฮ้ย ! นี่ไรวะ”

“อ้อ นี่แหละรายชื่อแฟนรายการฉันที่สมัครมาร่วมกิจกรรม สปอนเซอร์
ให้งับมาเกือบล้าน กินหรืออยู่สบายไว้ย ไปเหอะ”

มีชื่อหนึ่งสะดุดตา

นินนรา ศุภวัฒน์

รุ่นน้องปีหนึ่งต่างคณะ เรียนด้วยกันแค่วิชาเดียว ยังจำรอยยิ้มและ
ความน่ารักสดใสของเธอได้ดี

หนุ่มหล่อหันมามองดีใจเพื่อนชี้

“เฮ้ย คนนี้รุ่นน้องฉันเอง” นัยน์ตาเรียวสีเข้มเป็นประกายมองหน้า

เพื่อน “แกอยากให้ฉันไปด้วยจริงเหรอะ”

“จริงสิ ไปคนเดียวน่าเบื่อตาย”

“ถ้าคนนี้ได้รางวัล ฉันสัญญาว่าจะไปกับแก”

“หืม ทำไมวะ” ดีเจหนุ่มเล็กคิ้วสงสัย “เด็กแกเธอ”
“เค้าเป็นรุ่นน้องที่มหา’ลัย น่ารักมาก เห็นทีไรใจละลายทุกที”
“ไอ้หน้าม่อ” ดีเจเป่เป้หัวเราะลั่น พอจะเข้าใจแผนชั่วของเพื่อน
หนุ่มหล่อยิ้มกริ่ม “เอาปะละ”
“โอย ! ตายแล้ว ! แกนี่มันร้ายจริง ๆ”

ดีเจเป่เป้กดปิดสวิตซ์ปุ่มสุดท้ายก่อนถอดหูฟังออก หันมามองค้อน
เพื่อนหูตาแพรวพราว

“เป็นไงยะ พอใจหรือยัง อีคุณทิว” น้ำเสียงประชดเล็กน้อย

“เออสิ แกว่าเค้าจะไปมัยวะ”

“นางเป็นคนส่งชื่อมาชิงโชค แล้วได้โชคมาแบบไม่ต้องชิง ทำไมนาง
จะไม่ไป”

“ไม่รู้สิ อาจจะส่งมาเล่น ๆ ไม่คิดว่าจะได้มั้ง”

“นี่ถ้าแกไม่บังเอิญโผล่เข้ามาหาฉันแบบไม่ได้นัดหมาย นางคงไม่ได้
หรรอก คนส่งมาตั้งเยอะแยะ แหมนี่ก็ตาดีเหลือเกิน ดันไปสะดุดเอาชื่อ
คนรู้จัก”

“ไม่ใช่แค่คนรู้จักโว้ย เค้าเป็นรุ่นน้องที่มหา’ลัย”

“เธอ สวยสิคนนี่ คุณทิวถึงทุ่มเต็มที แต่ว่าตกลงแกไปได้แน่นอนนะ
ไม่ติดอะไรโซ่มัย อย่าเบี้ยวนะโว้ย ! ไม่งั้นฉันตบล้างน้ำแน่ ทริบนี้ถ้าไม่มีแก
ไปด้วยฉันคงเซ็งมาก เบื่อวะ ไอ้การต้องดูแลคน มากคนมากเรื่อง”

“ไปสิ ฉันจะเป็นผู้ช่วยดูแลลูกทัวรีให้”

“ยะ ดูอยู่คนเดียววนะสิ เออ ว่าแต่หมู่นี้ไม่เห็นแกไปไหนมาไหนกับ
น้องแอนนี่เลย เบื่อแล้ว ?” ถามด้วยเสียงสูง ลอยหน้าลอยตาน่าหมั่นไส้

“อืม แกก็รู้ ฉันไม่ชอบผู้หญิงรู้จักจิกเรื่องมาก น่ารำคาญ” ผู้ช่วย

หนุ่มหล่อลูกชิ้นสะพายกระเป๋าไว้ข้างตัวพร้อมกับหันมาลาเพื่อน

“ไปนะ ฉันทันที”

“พีนิินจะได้ไปคัสซาราจริงหรือ?”

หนุ่มน้อยวัยไม่เกินสิบห้า รูปร่างสูงแก่ง้าง ใบหน้ายังมีความเป็นเด็ก อยู่แต่แววตาแฝงไปด้วยความเฉลียวฉลาด ผมหยิกสลวยยุ่งนิต ๆ นั่งกึ่งนอน บนโซฟาตัวยาว

เขาถามขึ้นหลังจากได้ฟังสองแม่ลูกคุยกันเรื่องการเตรียมตัวของ พี่สาวที่จะเดินทางในอีกไม่กี่วันข้างหน้า

“โดนหลอกหรือเปล่า” ถามยิ้ม ๆ แววตาขบขันล้อเลียน

“ไม่หรอก นี่เป็นทัวร์ของคลื่นดังเลย ‘แซบซ่า’ ไง พี่มันใจว่าเขาคง ไม่ทำอะไรให้เสียชื่อเสียงหรอกน่า”

“พีนิินกล้าไปคนเดียวหรือ ไม่รู้จักใครสักคน” คราวนี้น้องชายถาม น้ำเสียงจริงจังขึ้น

“เดี๋ยวกูรู้จักเองแหละ มีคนไปทั้งหมดสิบสองคนรวมหัวหน้าทัวร์กับ ทีมงาน”

“ไปแล้วอย่าลืมซื้อของมาฝากภัชด้วย” หนุ่มน้อยพูดพร้อมหรีตอย่าง เจ้าเล่ห์

“เดี๋ยวจะซื้อขนมมาฝาก เป็นเด็กดีนะเรา” นินนราเอ๋อ่มือไปขยี้ผม น้องชายอย่างเอ็นดู

“คุณแม่ไปด้วยหรือเปล่า ปล่อยพีนิินไปคนเดียวจะไหวหรือ” ภัชถาม พลางเงยหน้ามองแม่

“คุณแม่ไปกับพีนิินก็ได้นะ ภัชอยู่คนเดียวได้สบายมาก”

พิมพรารหัวเราะก่อนจะเอ๋อ่มือไปลูบหัวลูกชายคนเล็ก

“แล้วภัชจะไปโรงเรียนยังไง ถ้าแม่หนีไปเกี่ยวกับพีนิน”

“ภัชก็หยุดเรียนสิครับ”

นินนราสายหน้าทรุดตัวนั่งที่เก้าอี้โยกริมหน้าต่าง กลิ่นหอมของต้นโมก
หน้าบ้านโชยมาแตะจมูก สายตามองไปที่กรอบรูปครอบครัวที่แขวนไว้ใกล้
หน้าต่าง

“ถ้าพ่อยังอยู่ที่ดีเนอะ เราคงได้ทำอะไรด้วยกันเหมือนเมื่อก่อน”
เสียงเบาลงขณะเอ่ยถึงผู้ชายที่ทุกคนในบ้านคิดถึงเสมอ

พ่อเป็นข้าราชการกระทรวงวิทยาศาสตร์ เป็นคนจริงจังกับงานมาก
ถึงมากที่สุด จบการศึกษาระดับปริญญาโทจากต่างประเทศด้วยทุนรัฐบาล
ชีวิตครอบครัวของสาวน้อยราบเรียบและมีความสุข จนกระทั่งสามปีก่อน
พ่อจากไปเพราะหัวใจวาย ทุกคนทำใจไม่ได้เลย เป็นการเสียชีวิตแบบ
กะทันหัน จนทุกวันนี้ก็ยังไม่มีการทำใจได้

ผู้เป็นแม่รีบไปชั่วคราว ก่อนพยักหน้าเห็นด้วย

“คุณพ่อเป็นคนวางแผนเก่ง โดยเฉพาะเรื่องเที่ยว สมัยอยู่เมืองนอก
คุณพ่อพาแม่ไปเที่ยวทุกวันหยุดเลย เขาชอบเที่ยวแนวธรรมชาติ แม้ว่า
ถ้าเขายังอยู่ ทริปนี้คงพาพวกเรายกขบวนไปพร้อมนินแน่” เธอยิ้มแผ่วเบา
ให้กับความทรงจำสมัยเป็นคู่รัก

“จริงค่ะ คุณพ่อชอบต้นไม้มาก ดูบ้านเราสิ ต้นไม้เยอะ คุณพ่อ
จัดเต็ม!”

บ้านที่อยู่เป็นบ้านสองชั้นแบบทันสมัย ถึงจะอยู่ในเมืองแต่แวดล้อม
ด้วยต้นไม้ ลานหน้าบ้านเปิดออกสู่สวนเล็ก มีไม้ใบ ไม้ดอกผลิบานให้กลิ่น
หอมอ่อน บ่อปลาขนาดเล็กเลี้ยวไปตามทางเดินหิน ต้นแสงจันทร์หน้าบ้าน
ใบสีเขียวอ่อนเกือบจะเป็นเหลืองให้ร่มเงาในตอนกลางวัน สะท้อนแสงจันทร์
ที่สาดส่องมากระทบพุ่มใบในยามค่ำคืน

เสียงหัวเราะของสามแม่ลูกประสานกันก่อนที่แววตาของทุกคน
จะหม่นลงเมื่อนึกถึงพ่อ

“พีนินไปเถอะ เพื่อมีเจ้าชายอาหารับหล่อ ๆ สักคนมาจีบ”

นินนราโยนหมอนอิงใส่น้องชายจอมแสบ ยังคิดไม่ออกว่าถ้าแม่ไม่ไป
และถ้าหากเกลี้ยกล่อมให้มุกโหมเพื่อนสนิทยอมไปคัสซาราไม่สำเร็จ
เธอจะอย่างไรดี

เอาเถอะ เป็นไงเป็นกัน ยังไงต้องไปคัสซาราให้ได้

แม้แต่เจ้าตัวเองก็ไม่รู้ว่า การไปคัสซาราคราวนี้เป็น การเปลี่ยนชีวิต
อย่างคาดไม่ถึง

บทที่ 2

สาวรุ่นห้องที่ลุดแลนจะคิวต์

มหาวิทยาลัยชื่อดังแถวสามย่าน

นินนรานั่งอยู่ที่ม้านั่งยาวในโรงอาหารของคณะ เวลาสายแบบนี้
ที่นี้จะโล่งไม่ค่อยมีคนเนื่องจากนิสิตส่วนใหญ่ยังคงอยู่ในห้องเรียน

วันนี้อาจารย์ที่สอนวิชาประวัติศาสตร์ยกเลิกคลาสเพราะเกิดป่วย
กะทันหัน เธอและมุกใหม่รีบลงมาที่โรงอาหารเพื่อหาอะไรใส่ท้องก่อนจะ
ถึงเวลาเที่ยง ซึ่งเป็นเวลาที่ต้องเปิดเสียดกันซื้ออาหาร

“นินจะไปจริงหรือ” มุกใหม่ถามด้วยความเป็นห่วง

“ใช่ ไปสิ อยากรไปมาก” นินนราตอบอย่างกระตือรือร้น “ใครจะ
ไม่อยากไปล่ะ เที้ยวฟรีกินฟรี มุกต้องไปด้วยนะ ค่าให้สิทธิ์พาเพื่อนไป
อีกคน”

“ไปไม่ได้อะ เราต้องไปเชียงใหม่กับที่บ้าน”

นินนราและมุกใหม่เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่อนุบาล จนถึงตอนนี้
ยังเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกัน คณะเดียวกันอีก เวลาเห็นคนหนึ่งมักจะเห็น
อีกคนเดินอยู่ข้างกัน

นินนราเริ่มเสnehแบบที่ใครมองก็ต้องเหลียวกลับ สาวน้อยรูปร่างโปร่ง

ความสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรทำให้เธอโดดเด่นในทุกที่ที่ก้าวผ่าน ดวงตากลมโตสีน้ำตาลเข้มแฝงประกายขี้เล่น ผิวขาวอมชมพู ริมฝีปากอ้ม เวลายิ้มจะเผยลักยิ้มที่ส่งให้บรรยากาศรอบตัวสดใสขึ้นทันที รอยยิ้มกว้าง และเสียงหัวเราะจริงใจทำให้ทุกคนที่อยู่รอบข้างอดยิ้มตามไม่ได้

มุกใหม่มีเสน่ห์อีกแบบที่ต่างออกไป ใบหน้าสวยเก็บกับผมยาวตรง ดูเรียบริयरราวกับเพิ่งออกจากร้านทำผม สะดุดตาคนในทันทีที่เห็น เธอไม่ช่างพูดหรือชอบเล่นมุกเหมือนชื่อ ตรงกันข้ามกลับเจ้าระเบียบและ เป๊ะเวอร์ตั้งแต่หัวจดปลายเท้า ข้าวของต้องจัดวางเป็นระเบียบ เสื้อผ้าต้อง เรียบไร้รอยยับ

ด้วยนิสัยที่ต่างกันสุดขั้ว เวลาทั้งคู่ไปไหนด้วยกัน เหมือนเป็นโหมด คอนทราสต์ที่เข้ากันอย่างประหลาด

นินนราคือสีสันที่ชุกชุน ส่วนมุกใหม่คือเส้นตรงที่คอยพาเรื่องราว กลับสู่ระเบียบ

“ที่จริงเราก็อยากไปกับนิน” มุกใหม่ถอนหายใจ “แต่พอตีแมนัดคุย กับลูกค้านะ เลยจะให้เราไปด้วย เห็นว่าจะไปเปิดร้านอาหารที่นั่น”

“อ้าวเหอ ! ถ้าจั้นแม่เรานั้นแหละต้องไป” มั่นใจว่ายังไงแม่ก็ต้อง ไปด้วย นิสิตสาวร่างสูงเพรียวหยิบโทรศัพท์จากกระเป๋าสะพายขึ้นมากด หมายเลข

“คุณแม่ขา คุณแม่คนสวยของลูก คุณแม่ต้องไปคัสซารากับนินนะคะ มุกไปไม่ได้เพราะติดธุระ” เสียงอ่อนแอของเธอทำให้มุกใหม่อดยิ้มไม่ได้

หลังจากวางสาย นินนราหันมาพยักหน้ากับเพื่อนสาวที่ยังคงนั่งอมยิ้ม

“สำเร็จจ้า แม่ตกลงไป เรว่าที่จริง แม่อยากไปแหละ แต่ติดตรง เป็นห่วงภิช เรื่องรับส่งไปเรียน แม่เคยเล่าว่าตอนเด็กแม่ชอบไปเที่ยว

ต่างประเทศ ไปกับคุณตาคุณยาย เวลาไปประชุมที่เมืองนอกคุณตาจะพาครอบครัวไปด้วยตลอด”

“แล้วสรุปรงานนี้ใครจะรับส่งเจ้ารัช” มุกไหมถามยิ้ม

“คุณแม่จะจ้างลุงข้างบ้าน แกรับงานเป็นแกรีบด้วย” ตอบเพื่อนด้วยสีหน้าเข้มขื่น

ขณะที่สองสาวกำลังคุยกันอยู่นั้น ไม่ทันสังเกตว่ามีชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่โต๊ะด้านหลัง พยายามเงี่ยหูฟังพวกเธอคุยกัน เขายิ้มมุมปาก ได้เห็นที่ว่าโพเจกต์จีบสาวที่คัสซารากำลังจะเริ่มต้น

“นิน ไปเรียนเถอะ เดียวเข้าสายแล้วไม่มีที่นั่งข้างหน้า เวลานั่งหลังเราเรียนไม่รู้เรื่อง ได้ยินแต่เสียงคนคุยกัน น่ารำคาญ” มุกไหมลุกขึ้นพาลางช่วยเพื่อนหยิบโน้ตบุ๊กและหนังสือเรียนสองสามเล่ม

ทันทีที่สองสาวลุกจากเก้าอี้ เดินมุ่งหน้าไปตึกเรียน ชายปริศนาด้านหลังกดโทรศัพท์ไปหาใครคนหนึ่ง

“ตกลงน้องเค้าไปอะ ชอบใจมากเพื่อน ฉันจะรีบเคลียร์งานรอเลย”

หลังจากวางสาย เขารีบคว้าสมุดโน้ตและแฟ้มที่วางบนโต๊ะ วิ่งไปทางเดียวกันเพื่อเข้าคลาสให้ทันก่อนโดนเช็คขาดเรียน

“ก่อนอื่นต้องแจ้งนิสิตทุกคนก่อนนะครับ วิชานี้เราไม่มีสอบไฟนอล แต่จะมีการทดสอบความเข้าใจตอนท้ายชั่วโมงและเก็บคะแนน ดังนั้นผมอยากให้นิสิตเข้าเรียนทุกครั้ง และอย่ามาสาย เพราะจะทำให้ไม่ได้ฟังบทเรียนตั้งแต่ต้น” อาจารย์พูดพาลางหันไปมองนิสิตหนุ่มที่เพิ่งเดินเข้าทางประตูหลัง ยืนเก้ ๆ กัง ๆ มองหาที่ว่าง

“ดี โดนอาจารย์ตำ ทำเป็นเท่” มุกไหมเอียงหน้าไปกระซิบกับนินนรา

“คุณ” เสียงอาจารย์ดังขึ้นอีกครั้ง ขยับแว่นอย่างไม่พอใจ

“นั่งเลยครับ นั่งตรงนี้แหละ” อาจารย์หนุ่มชี้ไปที่เก้าอี้ว่างแถวหน้าสุด
“ถ้าคราวหน้าใครยังมาสายอีก ผมจะหักคะแนน”

ชายหนุ่มก้มหัวให้ รีบเดินไปนั่งตรงเก้าอี้ว่างนั้น

อาจารย์เริ่มอธิบายบทเรียนต่อ เสียงปากกาไวต์บอร์ดขีดลงกระดาน
เป็นจังหวะเดียวกับที่มุกใหม่เงยหน้าขึ้นมามองคนที่เพิ่งนั่งข้าง

“เสียเวลาจริง” พิมพ์ในลำคอพร้อมกับแบ่ปากทันทีที่เห็นหน้า
คนข้าง ๆ

“โธ้ย ! ทำไมต้องเป็นนายคนนี้อีกแล้วเนี่ย”

เธอบ่นเสียงเบาแต่นินราได้ยินเต็มสองหูก่อนจะกระซิบ

“ก็เขานั่งข้างมุกบ่อยจนเหมือนมุกจงใจให้”

“จงอะไรกัน น้มน้สบกันมากกว่า นึกว่าวันนี้จะไม่เจอซะอีก”

ชายหนุ่มยักคิ้วให้เธอก่อนก้มหน้าก้มตาจดสิ่งที่อาจารย์เขียนบน
กระดาน

“โธ้ย ! อี๊ดอ๊ด !”

เสียงกระซิบกระซาบของสองสาวสลับเสียงปากกาไวต์บอร์ดทำให้
อาจารย์หันกลับมาพร้อมกับพูดเสียงดัง

“นิสิตคนไหนอยากคุยกัน เชิญข้างนอก” อาจารย์หนุ่มถอนหายใจ
หลังพูดจบ หันกลับไปเขียนหัวข้อ ‘กำเนิดอารยธรรมโลกตะวันตก’ ด้วย
ลายมือเรียบริ้วราวกับแบบฝึกหัดคัดไทย

“พวกเราเริ่มเรียนจากประเทศกรีกโบราณก่อนนะครับ เพราะมันเป็น
รากฐานของระบอบประชาธิปไตย ศิลปะ และปรัชญาตะวันตก”

นิสิตหลายคนเริ่มจดโน้ตตาม บางคนแอบหา ส่วนชายหนุ่มแถวหน้า
ดูเหมือนจะเข้าใจบทเรียนได้อย่างประหลาดทั้งที่เข้ามาสาย เขาก้มหน้า
ก้มตาจดอย่างจริงจัง

เสียงออดหมดเวลา ทุกคนลุกขึ้นพร้อมออก

“เจอกันอาทิตย์หน้านะครับ หัวข้อถัดไปคือจักรวรรดิโรมัน ใครไม่มาคือพลาดแน่นอน”

อาจารย์พูดพร้อมเก็บเอกสารการสอนลงกระเป๋า

มุกใหม่หันไปยิ้มให้เพื่อน

“ไปกินเถอะ คำสาปจบละ”

สองสาวมองหน้ากันแล้วหัวเราะเดินแทรกกลุ่มนิสิตออกจากห้อง เหลือเพียงนิสิตมาสายผู้ยังคงนั่งนิ่ง ใบหน้าระรื่น ฮัมเพลงอย่างมีความสุข

ตีทิวเพิ่งรู้จักนินนราเมื่อต้นเทอมนี้เอง หลังจากมาลงเรียนวิชาอารยธรรมตะวันตก เป็นวิชาเลือกของคณะเธอ นั่นเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เจอเธอ แม้ยังไม่สนิทมาก แต่ทุกครั้งที่ได้มีโอกาสคุยกัน เขาสัมผัสได้ถึง ความร่าเริงน่ารักแบบไม่ต้องปรุงแต่ง ทำให้เขาจำชื่อสาวอักษรคนนี้ได้แม่นยำ

อีกไม่นานจะได้ไปเที่ยวคัสซาราด้วยกัน นั่นหมายความว่าเขาจะได้ อยู่ใกล้เธอมากขึ้น

ห้างสรรพสินค้าขนาดกลางแห่งนี้อยู่ไม่ไกลจากมหาวิทยาลัย มีรถบริการรับส่งจากหน้ารั้วมหาวิทยาลัยมาจอดส่งถึงหน้าประตูห้าง คนที่ใช้บริการส่วนใหญ่เป็นนิสิตที่ไม่มีเรียนคาบบ่าย หรือมีช่วงว่างตอนพักกลางวัน

หลังจากเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจากการเดินซื้อของใช้จำเป็นสำหรับทริปคัสซารา สองเพื่อนซี้ชวนกันมานั่งพักที่ร้านกาแฟน่ารัก ภายในร้าน ตกแต่งในโทนสีพาสเทล ชมพู ฟ้า ขาว ไม่เว้นแม้แต่จานชามและแก้วน้ำที่ใช้เสิร์ฟลูกค้า บรรยากาศในร้านค่อนข้างคึกคักเนื่องจากเป็นร้านเปิดใหม่ ลูกค้าที่ขอลองของใหม่ ส่วนมากเป็นวัยรุ่น มาจับจองโต๊ะกันจนเกือบเต็มร้าน

“นินจ่านายตีทิวได้มัย คนที่เก๊ก ๆ หน่อย ที่เรียนคลาสอารยธรรม ตะวันตกกับเรานะ”

“อ้อ จำได้ พี่ทิวเค้ามาจากรัตสาด”

‘นายตีทิว’ ที่มุกใหม่พูดถึงเป็นรุ่นพี่ต่างคณะมาเรียนที่คณะเธอ เขาเป็นหนุ่มหน้าตาดี มาดเซอร์ ชอบใส่กางเกงยีนส์ขาดกับเสื้อเชิ้ตสีขาว พับแขนขึ้นถึงศอก บางทีถึงขนาดลากรองเท้าแตะคียบเข้าห้องเรียน นินนรา ชอบความเซอร์ได้ใจของเขา ในสายตาเธอ ตีทิวเป็นผู้ชายที่ดูดี สะอาด แต่ชอบทำตัวแนว สร้างคาแรกเตอร์ให้ตัวเอง

“นินอย่าเพิ่งหันไปนะ เค้ากำลังเดินเข้ามา” เสียงที่พูดออกมาเบาๆ ทำให้เพื่อนคู่หูลดเสียงตามทันที

“จริงหรือ สงสัยวันนี้เค้าไม่มีเรียนมั้ง”

คนที่ถูกพูดถึงก้าวเข้ามาในร้านกับเพื่อนผู้ชายอีกคน เขาเป็นชายหนุ่ม ที่มีเสน่ห์ในแบบที่สาว ๆ ไม่อาจละสายตาได้เลย รูปร่างสูงโปร่ง ผิวสองสี เนียนละเอียด ผมหยักศกที่เรียงเส้นสรวยตกลงมาปิดหน้าผากอย่างไม่เป็นระเบียบ ทำให้เจ้าตัวต้องคอยเอามือเสยขึ้น เผยให้เห็นคิ้วเข้มได้รูป ดวงตา เรียวยาว หางตาเฉียงขึ้นเล็กน้อย

เขาเลือกนั่งโต๊ะว่างเพียงโต๊ะเดียวที่เหลืออยู่ ไกลจากโต๊ะสองสาว พอสมควร จึงไม่ทันได้สังเกตว่ามีคนแอบมองอยู่จากอีกมุมของร้าน

“เราว่าคนที่มากับเค้าต้องเป็นเพื่อนสาวแน่ ดูจากท่าจิบปากจิบคอ”

“แหม เราก็นึกว่าหนุ่มเซอร์ ทำเอาอกหักเลยเนี่ย”

“นินพูดจริงหรือ”

“บ้า เราพูดเล่น” หัวเราะขำท่าทางจริงจังของเพื่อน

อีกมุมของร้าน พนักงานเสิร์ฟสาวนำเครื่องดื่มและของว่างมาวาง
ตรงหน้า พร้อมกับส่งสายตาวานไปยังหนึ่งในสองหนุ่ม

“ยังงั้นก็ขอบใจแกว่าเป้ ที่ช่วยให้น้องนินได้ไปเที่ยวคัสซารา กับ
คลี่นวิฑูแก”

“ก็บอกแล้วไงว่าโนพรอบเบลม กะอีแค่เอาชื่อคนถูกสุ่มได้ตัวจริงออก
และเอาชื่อน้องนินของแกมาใส่แทน”

“เออ ทำดีมากเพื่อน แล้วฉันต้องเตรียมตัวอะไรยังไงวะ”

ดิทิวถาม ตื่นเต้นเล็ก ๆ เพราะใกล้ถึงวันเดินทาง ที่จริงความตื่นเต้น
หลักน่าจะมาจากการที่มีนินนรา รุ่นน้องที่เขาแอบสนใจร่วมเดินทางไปด้วย
มากกว่า

“ไม่ต้องเตรียมอะไร แค่พาตัวและหัวใจไปก็พอ อย่างอื่นทัวร์ของฉัน
จัดให้ เพื่อยายน้องนินจะสนใจแกขึ้นมา”

“เอาจริงนะ ถ้าฉันเป็นผู้หญิง หน้าตาอย่างแก ฉันไม่มีวันปล่อยให้
หลุดมือหรือก หุ่นแกก็...”

“พอ พอเลย” รีบตัดบทก่อนที่เพื่อนจะจินตนาการไปไกลกว่านี้

“แต่ฉันบอกอะไรแกอย่างนะ น้องนินเขาเอาแม่ไปด้วยนะยะ โอกาส
มีไม่มาก แต่จะว่าไปก็ดีนะ แกได้เริ่มทำคะแนนกับว่าที่แม่ยาย” ดีเจเป้
แหง่เพื่อน

“นางเอกตัวจริงก็ต้องมีแม่เป็นไม้กั้นหมาเป็นธรรมดา ฉันคิดอยู่แล้ว”

คราวนี้ดีเจคลี่นดังระเบิดเสียงหัวเราะอย่างไม่เกรงใจใคร

“อ้าว ก็รู้ตัวดีนี่ พันธุ์อะไรล่ะเพื่อน”

ดิทิวส่ายหน้า จู๋ปากให้อีคนช่างพูดลดเสียงลงเพราะคนในร้านเริ่ม
หันมามอง

นินนราและมุกไหมลุกเดินออกจากร้านไป โดยที่ทั้งสองหนุ่มยังคงคุยกัน
เพลิน ไม่ทันสังเกตเห็นสองสาว

นินนราความหาเมื่อถือในกระเป๋าสะพาย ได้ยินเสียงเรียกเข้าดังรัว

“คะ คุณแม่ อะไรนะคะ !!!” สาวน้อยเสียงสั้น

“คะ คะ นินจะไปเดี๋ยวนี้”

“มีอะไรนิน” มุกไหมถามแบบงง ๆ

“คุณยายหกล้ม เราต้องรีบไปโรงพยาบาล”

“ไป เราไปด้วย” มุกไหมรีบเดินก้าวยาวตามเพื่อน “ไปรถเรา”

บทที่ 3

ทิวไร้วางยเริ่มต้นแล้ว - เกือบตกเครื่อง !!!

ร้านอาหารญี่ปุ่นเปิดใหม่บนชั้นสองของอาคารศูนย์การค้าย่านเด็กวัยรุ่งเรืองใจกลางเมือง เวลากลางวันของวันเสาร์ต้นเดือนแบบนี้ ลูกค้าต่อคิวกันยาวเพื่อที่จะได้เข้าไปกินอาหารแบบบุฟเฟต์ซึ่งมีเฉพาะเสาร์อาทิตย์เท่านั้น

นินนรามากับแม่และทายาทน้องชาย เธออยากลองกินร้านนี้มานานแล้วเพราะได้ข่าวว่าอาหารอร่อยราคาดี มีหลากหลายเมนูให้เลือก เพิ่งมีโอกาสวันนี้เอง อีกอย่างพຽงนี้จะถึงวันเดินทางไปคัสซาราแล้ว ไม่รู้ว่าอาหารที่โน่นจะถูกปากไหม ยังไงขอรองท้องด้วยอาหารญี่ปุ่นแบบจุก ๆ ก่อน ทั้งสามมาถึงร้านตั้งแต่ก่อนเที่ยงเล็กน้อย นั่งรอเรียกคิวบนเก้าอี้ยาวที่ทางร้านจัดไว้บริการ

คิดถึงมุกใหม่ ความจริงน่าจะชวนมาด้วย รายนั้นชอบอาหารญี่ปุ่นที่สุด เธอมีแต่ยุ่งกับการสลับเวรกับแม่ไปเฝ้าคุณยายเลยไม่ทันได้ชวน

“นิน ทำไมคนเยอะจัง นี่เรารอมาชั่วโมงกว่าแล้วนะ” ผู้เป็นแม่อดรนทนไม่ไหวต้องถาม

“ใช่ค่ะคุณแม่ วันนี้คนเยอะจริง แต่ใกล้ถึงคิวเราแล้ว”

“พีนี่น ร้านนี้อร่อยแน่นอนะ รอมาเกือบสองชั่วโมงแล้ว” ทายักซงเงยหน้าจากการเล่นเกมบนจอมือถือ

“แน่นอนจ๊ะ พีเห็นเค้าแชร์กันในเน็ต เดี่ยวพอถึงคิวเรา สั่งมาเยอะ ๑ เลย กินไปสั่งไปเดี๋ยวขาดตอน พีว่าอาหารออกช้าแน่”

ครึ่งชั่วโมงต่อมา พนักงานเรียกเบอร์คิวและเดินนำหน้าพาทั้งสามคนไปนั่งที่โต๊ะยาวลักษณะเหมือนโต๊ะโรงอาหารโรงเรียน รวมกับลูกค้าคนอื่นที่นั่งกินอยู่แล้ว

นินนราและน้องชายช่วยกันระดมสั่งอาหารมาพร้อมกันหลายอย่าง ทั้งซาซิมิแซลมอน ซูชิ ซาปะ กุ้งต้มปุระ ข้าวปั้นหน้าปูอัด หน้าไข่หวาน ข้าวห่อสาหร่าย และอื่น ๆ อีกมากมาย

“นี่ป้ายสองแล้วนะลูก เดี่ยวกินเสร็จแล้วเราไปเยี่ยมคุณยายกัน ก่อนนินเดินทางตี๋โย โซคิตีที่มุกไปเป็นเพื่อน เพราะแม่ต้องไปสลับกับป้าพิศ ดูแลคุณยาย ว่าแต่นินบินพรุ่งนี้ จัดกระเป๋าเสร็จหรือยังจ๊ะ” หันมาถามลูกสาวที่กำลังเอนจอยกับการดูเมนูเพื่อสั่งเพิ่มเติม

“ยังเลยคะ เดี่ยวคืนนี้นินจะจัดการให้เสร็จเลยคะ พรุ่งนี้ได้ไม่ต้องห่วง”

“ดีแล้ว เตรียมไว้เลยจะได้ไม่ลืมนอนลึมนี่”

พนักงานเริ่มทยอยนำอาหารมาวางบนโต๊ะ เสียงจากข้อความที่ส่งเข้ามาในโทรศัพท์ของนินนราดังขึ้นรัว ๆ เธอกดเปิดข้อความจากมุกใหม่เป็นภาพเซลฟี่ของคนส่งเองที่ยืนอยู่หน้าช่องเช็คอินโดยสาร เคาน์เตอร์สายการบินแห่งชาติ

“คุณแม่ ดูนี่ มุกส่งรูปถ่ายที่สนามบินมา งามมาก หรือว่าเป็ยวินนไปแล้วไปเที่ยวที่อื่น”

“แม่ว่าไม่หรอก มุกเป็นคนพูดคำไหนคำนั้น หรือว่าทัวร์ที่จะไปกันเครื่องออกวันนี้ นินจำวันผิดหรือเปล่า”

นินนารีบกดโทรศัพท์หาเพื่อนทันทีโดยมีแม่และน้องชายจ้องมองรอฟังคำตอบ

“คุณแม่คะ เครื่องออกวันนี้คะ เรามีเวลาสองชั่วโมงกว่า !!!”

ทุกคนมองหน้ากัน พิมพรารีบเรียกพนักงานมาเช็กบิล หลังจากจ่ายเงินค่าอาหารที่เพิ่งจะเริ่มกินได้แค่คนละคำสองคำ สามแม่ลูกรีบวิ่งออกจากร้านด้วยความเร็วขั้นสูงสุดจนคนแถวนั้นหันมามองอย่างสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น

เมื่อเห็นรถติดยาวเหยียดไม่ขยับ ผู้เป็นแม่ตัดสินใจทิ้งรถของตัวเองไว้ที่ลานจอดรถ รีบพากันวิ่งข้ามไปอีกฝั่งของถนนที่รถยังพอเคลื่อนตัวได้เพื่อโบกแท็กซี่ นินนาร่วงไปกดโทรศัพท์ไปเพื่อหารถจากบริการแกร็บคาร์แต่ไม่มีรถคันไหนตอบรับมา ในที่สุดมีแท็กซี่คันหนึ่งขับผ่านมาช่วยชีวิตไว้

“เหยียบเลยครับพี่” ทายาทขับออกคนขับ

กระเป๋าเดินทางสีแดงใบใหญ่ถูกวางกางออกบนพื้นหน้าตู้เสื้อผ้า เจ้าของกระเป๋ากำลังวุ่นวายอยู่กับการโยนเสื้อผ้าและของใช้ลงไป ไม่มีการพับ ขอแคใส่มันลงไปให้หมด

หญิงสาวยืนหมุนตัวไปมา เปิดตู้โน้ตลินชิ่งนี้ด้วยท่าทางลนลาน มือไม้เกะกะไปหมด บางครั้งก็ยืนนิ่ง คิดว่ายังขาดอะไรอีกบ้าง

“โทรมาอีกแล้ว !?” พิมพากับตัวเอง มือหยิบชุดชั้นในโยนใส่ ปล่อยให้เสียงโทรศัพท์ดังไปก่อนไม่มีเวลารับ แต่ดูเหมือนคนโทรเข้ามาไม่มีความย่อท้อในการรอสาย

นินนราตัดสินใจกดรับโดยเปิดลำโพง อีกมือที่ยังว่างพยายามจัดกระเป๋าให้อยู่ในสภาพ ‘พอดูได้’ เพราะถ้าเกิดเจอด่านที่โนนขอตรวจ

เวลาเปิดออกมาจะได้ไม่อับอายจนเกินงาม ไม่ลืมที่จะแยกชุดชั้นในใส่ในถุงผ้า

“นิน ถึงไหนแล้ว” เสียงดังลั่นมาจากลำโพง

“ใกล้เสร็จแล้ว กำลังจะออกจากบ้าน”

“หา ! ยังไม่ได้ออกจากบ้านหรือ ตายแล้ว จะมาทันสมัยเนีย อ้อ นี่รู้มั๊ยว่าเราเจอใครที่สนามบิน ให้ทายคงทายไม่ถูก รีบมาเร็วเข้า” มุกไหมบ่นมาเป็นชุด ปิดท้ายด้วยเสียงถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เจอใคร”

“พี่ติหัวสุดหล่อของนินไง เราเห็นเขาแวบ ๆ ไม่รู้ไปเที่ยวหรือมาส่งใครที่สนามบิน รีบมาให้ไวนะ”

“นินรีบเข้าลูก เดียวไปไม่ทัน แม่ให้แท็กซี่คันที่มาสั่งรออยู่” แม่ของเธอยื่นเรื่องอย่างร้อนรนไม่ต่างกับภักซ์น้องชาย

“พี่นิน เสร็จยัง เดียวตกเครื่องนะ” เสียงตะโกนดังมาจากหน้าบ้านพร้อมทั้งปรีเข้ามาช่วยเธอ จัดการปิดกระเป๋า ลากไปยกใส่ท้ายรถแท็กซี่คันเดิม

กอดแม่และน้องชาย ร่ำลากันหนึ่งวิก่อนกระโดดขึ้นรถ โซเฟอร์รู้งานรีบเหยียบออกไปทันทีจนผู้โดยสารแทบปิดประตูรถไม่ทัน

“พี่ขา ไปเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้นะ ไม่งั้นหลุดเครื่องแน่” พุดพลางยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

อีกชั่วโมงเดียวเท่านั้น เกือบไม่ได้ไปคัสซาราแล้วมัยละ

เสียงสัญญาณข้อความเข้าดังขึ้น

มุกไหมส่งภาพชายหนุ่มสองคนที่ถูกแอบถ่ายมาให้ ส่งรัวเหมือนเป็นปาปารัสซีตีตัวจริง ชายหนุ่มในรูปคือติหัว รุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัย แต่อีกคนเห็นหน้าไม่ชัด เธอรู้ว่าเพื่อนไม่ชอบหน้าติหัวเอาเลย หวังว่าเขาคงไม่ได้ไป

ทริบเดียวกัน เพราะมุกอาจจะพลาดเปลี่ยนใจไม่ไปเอาหน้าที่สุดท้าย

สนามบินสุวรรณภูมิ

วันนี้คนเยอะมากเนื่องจากเป็นวันแรกของวันหยุดยาว กว่ารถแท็กซี่จะฝ่ารถติดมาจอดตรงประตูทางเข้าก็ใช้เวลานาน นินนารับกระโดดลงจากรถพร้อมลากกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ เดินกึ่งวิ่งเข้าไปที่เคาน์เตอร์ของสายการบิน

“มุก เราขอโทษ เราจำวันผิด ตอนที่มุกส่งรูปมาเราอยู่สยาม นี่รีบกลับบ้านแป๊กกระเป๋าเกือบมาไม่ทัน” เธอพูดหอบเสียงขาดเป็นช่วง หายใจไม่ทัน

“นินนะ ทำไมจำวันผิด ดินะที่เราทักไป” มุกโหมสายหน้า “แล้วสรุปว่าทัวร์แซ่บซ่าอะไรนี่มันมีอยู่จริงมัย เราไม่เห็นมีใครมาสักคน”

“ต้องมีสิ” นินนารามองไปรอบ ๆ เริ่มไม่มั่นใจกับคำตอบของตัวเอง สักพักสายตาเหลือบไปเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งชูป้าย ‘ทัวร์แซ่บซ่า’ อยู่ห่างในระยะสายตา

“นั่นไง กำลังเดินมาทัน”

“ดีใจเป่เป่ ไซ้ใหม่คะ” นินนราเดินไปทักชายหนุ่มคนที่ถือป้าย

“ไซ้ครับ คุณสองคนเป็นลูกทัวร์ของผมไซ้ใหม่ครับ”

ค่อนข้างมั่นใจว่าผู้หญิงที่ยืนข้างคนถามอาจเป็นคนที่เป็นเขาสนใจ เพราะเพียงแวบแรก สายตาสะดุดอยู่ที่ใบหน้าเฉี่ยวฟิลนางแบบของมุกใหม่

“คุณนินนราไซ้ใหม่ครับ” เขาพูดกับมุกใหม่ยิ้ม ๆ

มุกใหม่สายหน้าพลางผายมือไปที่นินนราตัวจริง

“ขอโทษนะครับ ผมทักผิด” ดีเจหนุ่มหัวเราะเขิน หันไปยิ้มให้สาวที่ยืนข้างกัน ขณะเดียวกันก็โบกไม้โบกมือให้ลูกทัวร์ที่เดินตามมา ให้หยุด

รวมกลุ่มกัน

“นี่กำลังพยายามรวมกันให้ครบก่อน จะได้ไปเช็คอินพร้อมกัน วันนี้
รถติดสุด ๆ เลยครับ อาจต้องรอกันนิดหน่อย ยังพอมีเวลา”

ลูกทัวร์คู่แรกเป็นวัยรุ่นหญิงสองคน ท่าทางคงจะทะเลาะกันมา
ก่อนหน้านี้ด้วย ต่างคนต่างมีสีหน้าบึ้งตึง มีคนที่ยืนถัดไปเป็นคุณลุงคุณป้า
ในวัยหกสิบตอนปลายท่าทางใจดี ส่วนอีกสองคนที่ยืนคุยกันกะหงุกกะหนิง
ห่างออกไปคือคู่รักชาย คู่สุดท้ายที่ดูเหมือนเพิ่งมองเห็นป้ายชื่อทัวร์ที่
หัวหน้าทัวร์ชูขึ้น คนหนึ่งเป็นเด็กสาวอายุไม่เกินยี่สิบโบกไม้โบกมือเดินมากับ
ชายวัยกลางคนผมสีดอกเลา

“นิน ดูสองคนนั้นสิ” มุกใหม่กระซิบพลางบ๊วยใบให้มองหญิงชายคู่นี้

“ดีจัง พ่อลูกมาเที่ยวกัน”

“ผู้ชายคนนั้นเป็นหัวหน้าแผนกบัญชีที่บริษัทของพ่อเรา เมียแกอายุ
พอกัน ทำงานที่เดียวกันแต่คนละแผนก”

“ดีนะ พาลูกเที่ยว”

“ลูกที่ไหนกัน เขาไม่มีลูก ได้ข่าวว่าไปบนบานศาลกล่าวมาหลายที่แล้ว
ก็ยังไม่ได้ จนอายุมากแล้ว เลยต้องทำใจ”

จังหวะพอดีกับที่ฝ่ายชายหันมาเจอมุกใหม่ที่มองอยู่ จึงเดินเข้ามา
ทักทายลูกเจ้านาย

“อ้าว คุณมุก ไปคัสซาราด้วยกันหรือครับ”

“คะ ลุงกรมาเกี่ยวกับใคร แล้วป้าจิตราล่ะ ไม่มาหรือ” มุกใหม่
ตีหน้าชื่อในขณะที่นินนราพยายามเอามือสะกดหลังเพื่อน เกรงว่าจะเกิด
การหักหน้ากันขึ้นต่อหน้าธารกำนัล

“นี่ลุงมากับเลขาใหม่ พอตีเค้าได้รางวัลจากรายการวิทยุอะไรนี่แหละ
เค้าชวนมา ลุงเลยกะว่า มาดูงานสอนงานกัน จะได้ไม่เสียเวลา”